

ofte siger: De Socialdemokrater er vist ikke saa farlige; vi ved jo lige saa godt som I, at de har nogle revolutionære Programmer o. s. v., o. s. v., men hvad — naar vore Øjne glider ned ad den Række fortræffelige Bourgeois', som sidder paa Socialdemokratiets Bænke, glade og veltilfredse med den nuværende Samfundsordning, faar vi saadan en Slags Fornemmelse af, at det er vist ikke saa farligt med deres Revolutionarisme, den behøver vi saamænd ikke at være bange for. Men dette turde være en Misforstaaelse af den simple Grund, at der bagved og under disse velnærede Bourgeois' er Kræfter i Bevægelse, som nok skal drive dem frem i en Retning, som vel ikke er revolutionær i den Forstand, hvori Bedsteborgerne og Filistrene frygter Socialdemokratiet, men maaske i langt grundigere Forstand er farlig for hele det nuværende Samfund. Socialdemokratiet har fuldkommen aabent tilkastet det nuværende Samfund sin Føjdehandske, har fuldkommen aabent sagt: Vi tager imod et hvilket som helst Fremskridt, som I er taabelige nok til at give os, for vi vil benytte det mod jer selv; vi vil forandre det, I andre mener er et uomgængelig nødvendigt Grundlag for hele det bestaaende Samfund, nemlig den private Erhvervsdrift og den personlige Ejendomsret. Og for at man ikke skal tage fejl af det, staar det ærede Medlem for København Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ved enhver Lejlighed, naar vi har faaet et radikalt Ministerium, op og siger til dem: Tro dog i Himlens Navn ikke, at der er nogen som helst Bro, der kan føre over den dybe Kløft, som adskiller os fra et hvilket som helst andet Parti — ogsaa det radikale —, som staar paa det nuværende Samfunds Grund! Derfor forekommer det mig, at selv om man forbavses over, at Højre vedblivende har kunnet stritte saa meget imod overfor den lige og almindelige Valgret, maa man dog indrømme Højre, at der ligger den virkelige Forfatningstanke, den socialpolitiske Tanke, den historiske Tanke bagved, at man siger: Ja, men det Samfund, for hvilket Juni-Grundloven blev givet, og det Folk, man den Gang viste Tillid, var et saadant, i hvilket ikke en eneste Hjerne var i Tvivl om, at det Samfund, man tilhørte, var Medlem af, var Borger i, skulde man baade indadtil og udadtil værge, medens der nu er en stor og voksende Del af Samfundet, som kun møder op med Klassebevidsthed, en fuldstændig Klasse-moral, og det sidste turde være det værste. Thi i det Øjeblik, Socialdemokratismens Skedevand har gennemvædet et Samfund saa fuldstændigt som f. Eks.

det nuværende danske, falder dette fra hinanden i Klasser, saa kommer Klassebevidstheden. Den vokser op ganske af sig selv.

Et æret Medlem, den overordentlig skarpsindige Tænkter, som i dette Øjeblik repræsenterer Faaborgkredsen her i Tinget, (Starcke) har gjort sig til Specialitet at tale imod Forholdstalsvalgmaaden ud fra den specielt franske Betragtning, at den ikke tilstrækkeligt skulde stemme med den almindelige Valgret. Han fremsatte bl. a. det højst betegnende Ræsonnement — det var vistnok et Citat af en eller anden fransk Landstingsmand, det ærede Medlem holder jo mest af at citere franske Landstingsmænd i sin Kamp mod det danske Landsting —, at man aldrig maa berøve Mindretallene det, som er det væsentligste for dem, nemlig Retten til at kæmpe sig frem til at blive Flertal. Ja, det lyder jo udmærket. Vi har iagttaget, og alle Nationer har iagttaget, til stor Skade for de fleste af dem, at i England plejer Samfundet at dele sig *efter Partianskuelser*, som Regel endda kun i to store Partier. Man gaar derovre ud fra den rene, sunde, klare Betragtning: Der er et Parti, som er det herskende, og et andet Parti, der som Følge deraf skal være kontrollerende og være i Opposition, thi enhver Sag skal ses fra to Sider. Det kan derfor hælde, at Mennesker, som den ene Dag har stemt paa det ene Parti, den anden Dag stemmer for det andet, fordi de siger: de regerende har, for at bruge et populært Udtryk, hængt for længe, de er stivnede i en vis Samfundsform, de duer ikke længere, vi maa have frisk Initiativ, vi vil derfor prøve det andet Parti. Men dette forudsætter en politisk Modenhed, som jeg tror, de moderne Samfund overhovedet aldrig naar til, thi inden de naar dertil, er de *klassedette* — det er det herværende Samfund allerede gennem Socialdemokraternes Indtrængen —, og det betyder, at de Samfundsklasser, som af en eller anden Grund er i Mindretal, aldrig kan blive Flertal, de mangler den numeriske Mulighed derfor. Og her skal man lægge Mærke til, at dettenetop gælder en Samfundsklasse, som for en meget væsentlig Del, selvfølgelig ingenlunde udelukkende, er indenfor Højres Partirammer, nemlig *Arbejdsgiverne* — de kan med Rette være bange for at se sig fuldstændig udleveret, bundet, mindretalsbundet paa Hænder og Fødder, til et Samfund, hvori deres fødte Modstandere, deres klare og overbevisningstro Modstandere, Socialdemokraterne, har Mulighed for at faa Flertalsmagten. Og i saa Fald vil ikke alene Arbejdsgiverne, men vi alle blive ramt;